

Sygn. akt II AKa 425/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 grudnia 2014r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA – Mirosława Strzelecka

Sędziowie: SA – Marek Czecharowski (spr.)

SO (del.) – Marek Celej

Protokolant: – st. sekr. sąd. Anna Grajber

przy udziale Prokuratora Leszka Woźniaka

po rozpoznaniu w dniu 8 grudnia 2014 r.

sprawy D. C. (1) oskarżonego z art. 310 § 1 i 2 k.k. w zb. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. oraz

M. C. (2) oskarżonej z art. 310 z 2 k.k. w zb. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. oraz z art. 310 § 1 i 2 k.k. w zb. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

na skutek apelacji, wniesionych przez obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie

z dnia 9 września 2014 r. sygn. akt V K 171/13

I. na podstawie art. 105 § 1 i 2 k.k. prostuje oczywistą omyłkę w nazwie pokrzywdzonego banku, którym jest (...) Bank (...) S.A.;

II. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

1. obniża karę pozbawienia wolności wymierzoną oskarżonemu D. C. (1) do wysokości lat 2 (dwa);

2. na podstawie art. 69 § 1 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie kar pozbawienia wolności orzeczonych wobec D. C. (1) i M. C. (2) warunkowo zawiesza na okres próby po 5 (pięć) lat;

3. na podstawie art. 73 § 1 k.k. oddaje obydwójce skazanych pod dozór kuratora sądowego;

4. na podstawie art. 72 § 1 pkt 1 k.k. zobowiązuje skazanych do informowania kuratora na piśmie, do końca każdego kwartału o przebiegu okresu próby;

III. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

IV. zasądza od oskarżonych D. C. (1) i M. C. (2) na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze w częściach na nich przypadających w tym po 300 (trzysta) zł tytułem opłaty za obie instancje;

V. zasądza na rzecz adw. adw. Ł. K. oraz A. M. – Kancelarie Adwokackie w W. po 738 (siedemset trzydzieści osiem) zł w tym, 23% VAT za obronę z urzędu wykonywaną przed Sądem Apelacyjnym.

UZASADNIENIE

D. C. (1) został oskarżony o to, że w okresie od dnia

18 stycznia 1999 r. do dnia 12 lutego 1999 r. w W. działając w warunkach czynu ciągłego w krótkich odstępach czasu, z góry powziętym zamiarem w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził M. i D. B. oraz Bank (...) S.A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 2 700 zł w ten sposób, że:

-w dniu 18 stycznia 1999 r dokonał podrobienia i wprowadzenia do obiegu innego środka płatniczego w postaci czeku Banku (...) S.A. o numerze (...) z prowadzonego rachunku o numerze (...) na rzecz M. i D. B., realizując w/w czek na kwotę 100 zł, i jednocześnie podpisując się za A. C. jako osoby dokonującej realizacji przedmiotowego czeku,

-w dniu 20 stycznia 1999 r. dokonał podrobienia i wprowadzenia do obiegu innego środka płatniczego w postaci czeku Banku (...) S.A. o numerze (...) z prowadzonego rachunku o numerze (...) na rzecz M. i D. B., realizując w/w czek na kwotę 100 zł, i jednocześnie podpisując się za A. C. jako osoby dokonującej realizacji przedmiotowego czeku,

-w dniu 25 stycznia 1999 r. dokonał podrobienia i wprowadzenia do obiegu innego środka płatniczego w postaci czeku Banku (...) S.A. o numerze (...) z prowadzonego rachunku o numerze (...) na rzecz M. i D. B., który został zrealizowany przez K. C. na kwotę 300 zł,

-w dniu 26 stycznia 1999 r. dokonał podrobienia i wprowadzenia do obiegu innego środka płatniczego w postaci czeku Banku (...) S.A. o numerze (...) z prowadzonego rachunku o numerze (...) na rzecz M. i D. B., który został zrealizowany przez M. C. (2) na kwotę 200 zł,

-w dniu 27 stycznia 1999 r. dokonał podrobienia i wprowadzenia do obiegu innego środka płatniczego w postaci czeku Banku (...) S.A. o numerze (...) z prowadzonego rachunku o numerze (...) na rzecz M. i D. B., który został zrealizowany przez A. C. na kwotę 200 zł,

-w dniu 01 lutego 1999 r. dokonał podrobienia i wprowadzenia do obiegu innego środka płatniczego w postaci czeku Banku (...) S.A. o numerze (...) z prowadzonego rachunku na rzecz M. i D. B., który w dniu 02 lutego 1999 r został zrealizowany przez K. C. na kwotę 300 zł,

-w dniu 02 lutego 1999 r. dokonał podrobienia i wprowadzenia do obiegu innego środka płatniczego w postaci czeku Banku (...) S.A. o numerze (...) z prowadzonego rachunku o numerze (...) na rzecz M. i D. B., który w dniu 03 lutego 1999 r. został zrealizowany przez A. S. na kwotę 300 zł,

-w dniu 05 lutego 1999 r. dokonał podrobienia i wprowadzenia do obiegu innego środka płatniczego w postaci czeku Banku (...) S.A. o numerze (...) z prowadzonego rachunku o numerze (...) na rzecz M. i D. B., który w dniu 06 lutego 1999 r. został zrealizowany przez A. C. na kwotę 300 zł,

-w dniu 08 lutego 1999 r. dokonał podrobienia i wprowadzenia do obiegu innego środka płatniczego w postaci czeku Banku (...) S.A. o numerze (...) z prowadzonego rachunku o numerze (...) na rzecz M. i D. B., który w dniu 08 lutego 1999 r. został zrealizowany przez M. C. (2) na kwotę 300 zł,

-w dniu 09 lutego 1999 r. dokonał podrobienia i wprowadzenia do obiegu innego środka płatniczego w postaci czeku Banku (...) S.A. o numerze (...) z prowadzonego rachunku o numerze (...) na rzecz M. i D. B., który w dniu 10 lutego 1999 r. został zrealizowany przez M. C. (2) na kwotę 300 zł,

-w dniu 11 lutego 1999 r dokonał podrobienia i wprowadzenia do obiegu innego środka płatniczego w postaci czeku Banku (...) S.A. o numerze (...) z prowadzonego rachunku o numerze (...) na rzecz M. i D. B., który w dniu 12 lutego 1999 r. został zrealizowany przez M. C. (2) na kwotę 300 zł, czym działał na szkodę M. i D. B. oraz Banku (...) S.A.,

tj. o czyn z art. 310 § 1 i 2 k.k. w zb. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

M. C. (2) stała pod zarzutem w okresie od 26 stycznia 1999 r. do 15 lutego 1999 r. w W. działając w warunkach czynu ciągłego w krótkich odstępach czasu i z góry powziętym zamiarem w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadziła M. i D. B. oraz bank (...) S.A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 1500 zł, w ten sposób, że:

-w dniu 26 stycznia 1999 r. wprowadziła do obiegu inny środek płatniczy w postaci podrobionego przez D. C. (1) czeku banku (...) S.A. o numerze (...) z prowadzonego rachunku o numerze (...) na rzecz M. i D. B. realizując czek na kwotę 300 zł,

-w dniu 9 lutego 1999 r. wprowadziła do obiegu inny środek płatniczy w postaci podrobionego przez D. C. (1) czeku banku (...) S.A. o numerze (...) z prowadzonego rachunku o numerze (...) na rzecz M. i D. B., realizując ww. czek na kwotę 300 zł,

-w dniu 10 lutego 1999 r. wprowadziła do obiegu inny środek płatniczy w postaci podrobionego przez D. C. (1) czeku banku (...) S.A. o numerze (...) z prowadzonego rachunku o numerze (...) na rzecz M. i D. B. realizując ww. czek na kwotę 300 zł,

-w dniu 12 lutego 1999 r. wprowadziła do obiegu inny środek płatniczy w postaci podrobionego przez D. C. (1) czeku banku (...) S.A. o numerze (...) z prowadzonego rachunku o numerze (...) na rzecz M. i D. B., realizując ww. czek na kwotę 300 zł,

-w dniu 15 lutego 1999 r. wprowadziła do obiegu inny środek płatniczy w postaci osobiście podrobionego czeku Banku (...) S.A. o numerze (...) z prowadzonego rachunku o numerze (...) na rzecz M. i D. B., realizując w/w czek na kwotę 300 zł,

czym działała na szkodę M. i D. B. oraz Banku (...) SA

tj. popełnienia czynu z art. 310 § 1 i 2 k.k. w zb. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

Sąd Okręgowy Warszawa – Praga w Warszawie wyrokiem z dnia

9 września 2014 r. (sygn. akt V K 171/13) w ramach czynu zarzucanego oskarżonemu **D. C. (1)** uznał, go za winnego tego, że w okresie od dnia 18 stycznia 1999 r. do dnia 12 lutego 1999 r. w W., działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, podrobił a następnie puścił w obieg inny środek płatniczy w postaci czeków Banku (...) SA o numerach: (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), do rachunku o numerze (...) prowadzonego na rzecz M. i D. B., czym wprowadził w błąd i doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem Bank (...) SA na kwotę 2700 zł, tj. czynu z art. 310 § 1 i 2 k.k. w zb. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 12 k.k. i za to, na zasadzie art. 11 § 3 k.k. z mocy art. 310 § 1 k.k. w zw. z art. 60 § 2 k.k. i art. 60 § 6 pkt. 2 k.k. wymierzył mu karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Tymże wyrokiem w ramach czynu zarzucanego oskarżonej **M. C. (2)** uznał za winną tego, że w okresie od 26 stycznia 1999 r. do

12 lutego 1999 r. w W., działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, puściła w obieg podrobiony inny środek płatniczy w postaci czterech czeków Banku (...) SA o numerach (...), (...), (...), (...), do rachunku o numerze (...) prowadzonego na rzecz M. i D. B., czym wprowadzając w błąd w/w Bank doprowadziła do niekorzystnego rozporządzenia przez niego mieniem na łączną kwotę 1200 zł, tj. czynu z art. 310 § 2 k.k. w zb. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to, na zasadzie art. 11 § 3 k.k. z mocy art. 310 § 2 k.k. wymierzył jej karę 1 roku pozbawienia wolności, a nadto w ramach

zarzucanego M. C. (2) czynu uznał ją za winną tego, że w lutym 1999 r. w W. podrobiła, a następnie w dniu 15 lutego 1999 r. puściła w obieg inny środek płatniczy w postaci czeku Banku (...) SA o numerze (...) do rachunku o numerze (...) prowadzonego na rzecz M. i D. B., czym wprowadziła w błąd i doprowadziła do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w/w Bank na kwotę 300 zł tj. czynu z art. 310 § 1 i 2 k.k. w zb. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to, z mocy

art. 11 § 3 k.k., na podstawie art. 310 § 1 k.k. w zw. z art. 60 § 2 i § 6 pkt. 2 k.k. wymierzył jej karę 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności.

Na zasadzie art. 85 k.k. w zw. z art. 86 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonej M. C. (2) karę łączną 2 lat pozbawienia wolności.

Na zasadzie art. 316 § 1 k.k. orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa, dowodów rzeczowych opisanych w pkt. 1, 2, 3, 4 wykazu dowodów rzeczowych na karcie 88 akt, oraz dowodu rzeczowego w postaci czeku o numerze (...)

Zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. Ł. K. oraz adw. A. M. kwoty po 1328,40 zł brutto tytułem kosztów obrony z urzędu.

Zwolnił oskarżonych: D. C. (1) i M. C. (2) od obowiązku uiszczania opłaty i pozostałych kosztów postępowania w sprawie obciążając nimi Skarb Państwa.

Wyrok powyższy zaskarżyli obrońcy obojga oskarżonych.

Obrońca osk. D. C. zaskarżył wyrok w całości zarzucając mu:

1. błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, że oskarżony D. C. (1) w okresie od dnia 18 stycznia 1999 r. do dnia

12 lutego 1999 roku w W., działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w celu osiągnięcia korzyści majątkowej podrobił, a następnie puścił w obieg inny środek płatniczy w postaci czeków Banku (...) S.A., czym wprowadził w błąd i doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem Bank (...) S.A. na kwotę 2700 zł, w przypadku gdy podmiot o nazwie Bank (...) S.A. nie istniał w roku 1999 oraz nie istnieje w chwili obecnej;

2. błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, że oskarżony D. C. (1) jest w znacznym stopniu zdemoralizowany w przypadku, gdy po warunkowym zwolnieniu, które miało miejsce w 2007 roku, nie wszedł w konflikt z prawem, założył rodzinę i jest jedynym żywicielem rodziny (żona nie pracuje, posiada dzieci w wieku 6 i 10 lat);

3. błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, że oskarżony D. C. (1) mimo upływu wielu lat nie podjął żadnych działań zmierzających do tego, żeby wyjaśnić kwestię wyrządzonej szkody i możliwości jej naprawienia w przypadku, gdy D. C. (1) przeprosił pokrzywdzonych D. B. i M. B. (1) i pojednał się z nimi, utrzymuje z nimi stały kontakt i pomaga im wtedy gdy potrzebują jego pomocy;

4. obrazę przepisów prawa materialnego przez przyjęcie błędnej kwalifikacji prawnej czynu zarzucanego oskarżonemu D. C. (1) i uznanie, że wypełnił on znamiona czynu z art. 310 § 1 i 2 k.k. w zb. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 12 k.k. w przypadku, gdy czyn zarzucany oskarżonemu D. C. (1) stanowi wypadek mniejszej wagi;

5. obrazę przepisów prawa materialnego, a mianowicie art. 115 § 2 k.k. poprzez jego niezastosowanie i niedokonywanie prawidłowej oceny stopnia społecznej szkodliwości czynu zarzucanego oskarżonemu;

6. rażąco niewspółmierność kary orzeczonej w stosunku do D. C. (1), a mianowicie orzeczenie bezwzględnej kary pozbawienia wolności w wysokości 2 lat i 6 miesięcy, uznanie przez Sąd I instancji, że jest on w znacznym stopniu zdemoralizowany, i pominięcie okoliczności, iż od chwili popełnienia czynu zarzucanego oskarżonemu upłynęło ponad 15 lat, a od 2007 roku kiedy oskarżony został warunkowo zwolniony, D. C. (1) przestrzega porządku prawnego i nie popełnił przestępstwa, założył rodzinę której jest jedynym żywicielem.

Mając na uwadze powyższe wniosł o:

1. zmianę wyroku w zaskarżonej części poprzez uniewinnienie oskarżonego D. C. (1) od popełnienia zarzucanych mu czynów

ewentualnie o:

3. uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Ponadto wniosł o zasądzenie kosztów nieopłaconej ani w całości ani w części pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu D. C. (1) z urzędu.

Skarżący dołączył do apelacji oświadczenie D. i M. B. odpowiadające treścią zarzutowi apelacji, a nadto w uzasadnieniu jej zwraca uwagę, iż wartość nominalna środków płatniczych i wysokość wyrządzonej szkody przemawiają za zakwalifikowaniem czynu oskarżonego jako wypadek mniejszej wagi.

Obrońca osk. M. C. (2) skarżąc wyrok w całości na korzyść oskarżonej zarzuciła mu:

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, a mających wpływ na jego treść poprzez ustalenie na podstawie nieprawidłowej oceny dowodów, że oskarżona wprowadziła do obiegu inny środek płatniczy w postaci czterech czeków Banku (...) S.A. oraz podrobiła i puściła w obieg inny środek płatniczy w postaci czeku Banku (...) S.A. podczas gdy zgromadzony materiał dowodowy nie wskazuje na jakiegokolwiek przestępstwo popełnione na szkodę Banku (...) S.A. Zabezpieczone чеки zostały wydane przez Bank (...) ((...) Bank (...));

2. obrazę przepisów prawa materialnego poprzez przyjęcie błędnej kwalifikacji prawnej czynu zarzuconego oskarżonej i uznanie jej za winną czynu z art. 310 § 1 i § 2 k.k. w zb. z art. 286 §1 k.k. w zw. z art. 11§ 2 k.k. oraz winną czynu z art. 310 § 2 k.k. w zb. z art. 286 §1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. zw. z art. 11 § 2 k.k. podczas gdy czyny zarzucone oskarżonej stanowią wypadek mniejszej wagi;

3. rażąco niewspółmierność kary wyrażającą się w wymierzeniu kary dwóch lat pozbawienia wolności wobec oskarżonej, która to kara przekracza stopień winy, stopień społecznej szkodliwości czynu i nie odegra właściwej roli wychowawczej.

W konkluzji skarżąca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonej ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

W uzasadnieniu skarżąca przywołała jako argumenty młody wiek oskarżonej w chwili czynu, uzależnienie w owym czasie od narkotyków, a nadto pozytywną opinię z okresu pobytu w Areszcie Śledczym.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Aczkolwiek większość zarzutów obu apelacji i ich wnioski końcowe nie zasługują na uwzględnienie, bowiem są niezasadne, to jednak należało się pochylić nad ostatnimi spośród sformułowanych w obu apelacjach zarzutami niewspółmierności orzeczonych kar. One to w ostateczności skutkowały zmianą zaskarżonego wyroku.

Na wstępie należy zwrócić uwagę na błędną konstrukcję obu apelacji, które jednocześnie stawiają zarzut błędu w ustaleniach faktycznych i obraży prawa materialnego, nie bacząc na wielokrotnie formułowaną w judykaturze tezę o niedopuszczalności takiej konstrukcji. Postawienie zarzutu obraży prawa materialnego możliwe jest bowiem jedynie w przypadku niekwestionowania ustaleń faktycznych.

Przechodząc zaś do poszczególnych zarzutów, a więc kwestii prawidłowego określenia podmiotu pokrzywdzonego przestępnym działaniem oskarżonych. Przyznając trafność zwrócenia uwagi na nieprawidłowe określenie pokrzywdzonego, błąd ten należy potraktować w kategoriach oczywistej omyłki. Z akt sprawy wynika bezspornie, iż

pokrzywdzonym bankiem była ówczesna (...) Bank (...). W aktach sprawy znajdują się czeki, które były przedmiotem przestępstwa wystawione przez powyższy bank używający w tym czasie skrótu (...). Następcą prawnym tego największego banku w Polsce stało (...) SA czyli (...) Bank (...) Spółka Akcyjna. Bezspornym też jest, iż czeki o numerach wymienionych w poszczególnych zarzutach stawianych aktem oskarżenia, należały do (...) obecnie noszącego nazwę (...) SA. Zważywszy na oczywistość tego faktu - zdaniem Sądu Apelacyjnego - możliwe było skorygowanie powyższej omyłki w trybie art. 105 § 1 i 2 k.p.k.

Zarzuty obu apelacji prowadzące do wniosku, iż czyny oskarżonych winny być zakwalifikowane jako wypadki mniejszej wagi, zwłaszcza przy argumentacji o wartości „nominalnej środków płatniczych oraz wysokości wyrządzonej szkody” są całkowicie chybione, bowiem wartość przedmiotu przestępstwa czy to jednostkowa (suma pobrana jednorazowo czekiem) czy też sumaryczna (łącznie kwota na jaką opiewały czeki) nie jest jedynym wyznacznikiem statuującym wypadek mniejszej wagi. Doktryna oraz komentatorzy zwracają bowiem uwagę, przy odnoszeniu się do przepisów określających typ uprzywilejowany określonych przestępstw, na stronę podmiotową czynu, a niewątpliwie także uwzględnić i rozróżnić trzeba przypadki jednostkowego działania sprawcy, od czynów powtarzanych wielokrotnie, nawet w odniesieniu do małych wartości (np. wyrok SN z 9 października 1996 r., V KRN 79/96 – OSNKW 1997/3-4/27; Kodeks karny – Komentarz O. Górniok i inni – Gdańsk 2002/2003 teza 12 do art. 278 str. (...)).

Przywołany w apelacji obrońcy osk. D. C. przepis art. 115 § 2 k.k. (pomijając możliwość naruszenia bezpośrednio tego przepisu) wyznacza tyle kryteriów określenia stopnia społecznej szkodliwości czynu, że ich rozważenie w realiach przedmiotowej sprawy prowadzi do wniosku przeciwnego od założonego przez skarżącego (choćby bacząc na motywy działania sprawców, pokrewieństwo D. C. z dysponentami rachunku itd.).

Jak wyżej sygnalizowano koniecznym jest zwłaszcza bardziej wnikliwe odniesienie się do kwestii wymiaru kary, a to w kontekście daty popełnienia czynu oraz upływu czasu od przestępnego działania i obecnej oceny sylwetek sprawców, a także ich zachowania przez ten czas.

Przestępstwo popełnione zostało przez oskarżonych w początkach 1999 r., a więc z górą przed 15 laty, gdy osk. D. C. liczył niewiele ponad 20 lat, a osk. M. C. zbliżała się do tego wieku. Sąd Okręgowy odnotował co prawda, że obydwoje byli następnie karani, jednakże od momentu warunkowego zwolnienia osk. D. C. w 2007 r. nastąpiła diametralna zmiana jego zachowania (także w odniesieniu do bezpośrednio pokrzywdzonych) odnotowano także bardzo istotną, pozytywną zmianę postawy oskarżonej. Zważyć przede wszystkim trzeba, że zwłoka w rozpoznaniu tej nieskomplikowanej dowodowo sprawy nastąpiła nie z winy oskarżonych (najpierw 6 lat oczekiwano na ekspertyzę z zakresu badania pisma, a następnie z niewiadomych powodów zwlekano z podjęciem zawieszonyj sprawy przez kolejne 8 lat).

Okoliczność ta ma bardzo istotne znaczenie z punktu widzenia wymiaru kary wobec oskarżonych, którzy dziś prezentują zupełnie inne postawy, mając prawidłowy stosunek do popełnionych czynów. Skłania to do łagodniejszego potraktowania oskarżonych. Wyrazem tego jest obniżenie do 2 lat pozbawienia wolności kary wymierzonej osk. D. C..

Jednocześnie – Sąd Apelacyjny – uznał za uzasadnione, wobec istnienia podstaw do sformułowania pozytywnej prognozy co do obecnego stosunku obojga oskarżonych do obowiązującego porządku prawnego, warunkowe zawieszenie wykonania orzeczonych co do nich kar pozbawienia wolności. Określił przy tym jako czas próby maksymalny okres przewidziany przepisami o tym środku probacji. Na czas ten oddał ich pod dozór kuratora, a dla urealnienia kontroli przebiegu okresu próby zobowiązał ich do składania kuratorom, raz w kwartale, sprawozdania na piśmie z przebiegu probacji.

W pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Sąd obciążył oskarżonych kosztami postępowania odwoławczego w częściach na nich przypadających, w tym opłatami w kwocie 300 zł (za obie instancje wobec złagodzenia orzeczonych kar).

Zasądził nadto na rzecz obrońców z urzędu honorarium należne za udział w postępowaniu odwoławczym.

Mając powyższe na uwadze Sąd Apelacyjny orzekł jak w wyroku.